

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15777/2022
31.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Живковић, адвокат из ..., против туженог „Mozzart“ ДОО Београд, са седиштем у Београду, кога у поступку по ревизији заступа Драган Гашић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1258/21 од 23.03.2022. године, у седници одржаној 31.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1258/21 од 23.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1258/21 од 23.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 20189/16 од 07.10.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име дуга, исплати 2.110.000,00 динара са законском затезном каматом од 20.03.2015. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 327.200,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1258/21 од 23.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да нису

испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Тужбеним захтевом се тражи од туженог исплата дуга у износу од 2.110.000,00 динара са законском затезном каматом, по основу добитка у игри на срећу „Грчки кино“, коло број .. . Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 04.02.2015. године, на уплатном месту туженог у ..., уплатио три тикета за игру на срећу „Грчки кино“ коло број .. (коју организује Грчка лутрија) у времену које је назначено на листићима: први у 10:26:39, други 10:26:55 и трећи у 10:28:27, а пре назначеног почетка извлачења у том колу - 10,30 часова. У овом колу игре на срећу извучени су добитни бројеви који су означени у уплатним листићима тужиоца, при чему тужиоцу није исплаћен добитак у износу од 2.110.000,00 динара, што одговара збиру добитака са три спорна листића, нити му је враћена уплата за те листиће. Тужени је својим одлукама бр. .. од 04.02.2015. године и бр. .. од 04.02.2015. године, прогласио неважећим клађење на бројеве у игри „Грчки кино“ коло .. из тикета контролни бројеви (које је тужилац уплатио), са образложењем да су у тренутку уплате тикета извучени бројеви били познати, јер су већ били извучени од стране организатора, уз враћање новца за уплату тикета. Тужени организује своју игру на срећу „Грчки кино“ на тај начин што извлачење бројева које организује Грчка лутрија користи како би организовао клађење на бројеве у оквиру своје понуде игара на срећу, свако коло има одређену шифру и време извлачења, које се преузима од грчког организатора и који стоји на уплатним листићима (шифре су идентичне шифрама под којима се извлачење одвија у Грчкој). Вештачењем је утврђено да су сва претходна кола, која су извучена код туженог поклапала са бројем почетка времена извлачења кола наградне игре коју је организовала Грчка лутрија, те да једино за спорно коло број .. (за које је тужилац уплатио тикете), не постоји поклапање времена са временом извлачења кола под истим бројем у Грчкој, с обзиром да су бројеви спорног кола извучени у 11,25 часова, по грчком времену, што значи по српском времену у 10,25 часова, док је у Србији извучено у 10,30 часова са пет минута доцње у односу на извлачење у Грчкој.

Нижестепени судови су усвојили тужбени захтев, закључивши да тужени као приређивач игре на срећу има обавезу да тужиоцу као добитнику „добитне комбинације“ у тој игри исплати одговарајућу динарску противвредност тог добитка у износу од 2.110.000,00 динара, јер је тужилац са туженим закључио уговор који по својој природи представља уговор по приступу, с обзиром на то да су услови одређени од стране једног од уговорача – овде туженог као јаче уговорне стране, да скривена грешка у оперативном систему туженог, на коју тужилац није имао утицаја, није оправдан разлог да тужени као приређивач игара на срећу одбије исплату добитка тужиоцу. При том тужени није доказао да је тужилац знао или могао знати да се догађај остварио, због чињенице да се догађај на који се кладио већ одиграо – остварио (у Грчкој), односно да тај догађај више није испуњавао услове неизвесности, будући да тужилац није закључио уговор са грчком лутријом „ОПП“ нити је учествовао у игри на срећу која се приређује у иностранству. Сматрали су да је без утицаја према тужиоцу као савесној страни у алеаторном уговору то што је тужени својим одлукама прогласио неважећим предметно извлачење услед грешке у свом систему.

О тужбеном захтеву нижестепени судови су одлучили правилном применом материјалног права и то одредаба члана 2. став 1., 4., члана 9. став 1. тачке 1. и 8. и члана 10. тада важећег Закона о играма на срећу („Службени гласник РС“ бр. 88/11, са изменама и допунама), чланова 3., 4., 6. став 3. и 27. Правила о приређивању посебних

игара на срећу – клађења, које је тужени донео, и чланова 142. и 143. (општи услови формуларних уговора) Закона о облигационим односима – ЗОО. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради дуга поднета је 23.03.2015. године. Вредност предмета спора је 2.110.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност побијаног дела предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић